

POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **R. K. B.**

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w związku z art. 148 § 1 k.k. i art. 157 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 19 października 2021 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 16 marca 2021 r., sygn. akt II AKa [...],

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w P.

z dnia 19 października 2020 r., sygn. akt III K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne, w tym od wydatków tego postępowania w kwocie 20,00 (dwadzieścia) złotych;**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu adw. I. U. M. – Kancelaria Adwokacka w B. kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych), w tym 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 października 2020 r., sygn. akt III K (...), Sąd Okręgowy w P. uznał R. K. B. za winnego tego, że „w dniu 2 kwietnia 2020 r., w miejscu

swojego zamieszkania, w miejscowości O., woj. (...), działając z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia swojego syna K. B., zadał mu trzy uderzenia nożem, z czego dwa w lewe przedramię i jedno w klatkę piersiową, w wyniku czego K. B. doznał obrażeń w postaci rany klutej powłok klatki piersiowej z uszkodzeniem opłucnej w okolicy szóstego żebra w okolicy przyczepu do mostka po prawej stronie o długości 2 cm i dochodzącej do opłucnej i okolicy barku prawego z uszkodzeniem naczyń okolicy podobojczykowej prawej, dwóch ran przedramienia lewego, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała na okres powyżej siedmiu dni, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na interwencję osób trzecich i natychmiastową pomoc medyczną”, czym wyczerpał dyspozycję art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 60 § 2 i § 6 pkt 2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 4 lat pozbawienia wolności (pkt I wyroku).

Ponadto w orzeczeniu tym Sąd pierwszej instancji: zaliczył R. K. B. na poczet kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie (pkt 2 wyroku), orzekł o dowodach rzeczowych (pkt 3-5 wyroku), zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych przejmując je na rachunek Skarbu Państwa (pkt 7 wyroku) oraz rozstrzygnął o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (pkt 6 wyroku).

Środek odwoławczy od powyższego wyroku w części dotyczącej wymiaru kary na niekorzyść oskarżonego wniósł oskarżyciel publiczny – Prokurator Rejonowy w B., zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść zapadłego orzeczenia, polegający na wyciągnięciu błędnych wniosków z prawidłowo przeprowadzonych dowodów i wyrażeniu przez Sąd pierwszej instancji niesłusznego poglądu, iż w przedmiotowej sprawie zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek, o którym mowa w art. 60 § 2 i 6 k.k.;
2. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec R. K. B. kary wyrażającej się w wymierzeniu za przypisany mu czyn kary pozbawienia wolności poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, pomimo braku przesłanek przemawiających za

uznaniem, że zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek wskazany w art. 60 § 2 i 6 k.k.

Przy tak sformułowanych zarzutach prokurator wniósł o zmianę wyroku Sądu Okręgowego w P. poprzez wyeliminowanie z podstawy wymiaru kary art. 60 § 2 i 6 k.k. i orzeczenie wobec oskarżonego kary 10 lat pozbawienia wolności, a w pozostałej części o pozostawienie orzeczenia bez zmian.

Apelację od rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji wniosła także obrońca oskarżonego R. K. B., podnosząc następujące zarzuty:

1. naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia, a mianowicie:
 1. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez niedostateczne uwzględnienie okoliczności istotnych i korzystnych dla oskarżonego, jak jego stan chorobowy - nowotwór, który w połączeniu z brakiem przyjmowania odpowiednich leków przez oskarżonego mógł spowodować reakcje nieprzewidziane i nagłe oskarżonego, za które oskarżony może nie ponosić odpowiedzialności, a nie zostało to zbadane;
 2. art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, która w przedmiotowej sprawie przybrała charakter dowolnej oceny zeznań G.P., mimo że przedstawiona przez nią wersja mogła być możliwa z uwagi na nagły nieoczekiwany charakter zdarzenia, którego oskarżony nie do końca pamięta, co jest wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego oraz wskazaniom wiedzy,
 3. art. 170 k.p.k. w zw. z art. 193 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie i nie zasięgnięcie, opinii biegłego medyka w przedmiocie tego czy bez zażywanych przez niego leków oskarżony mógł mieć znacząco ograniczoną albo też i zniesioną całkowicie zdolność pokierowania swoim postępowaniem, jeśli chodzi o swobodne wyrażanie i działanie, a taki wniosek został wystosowany przez obronę przed rozpoczęciem przewodu sądowego i miał istotne znaczenia dla ustalenia tego czy oskarżony może ponosić odpowiedzialność karną,
 4. art. 410 k.p.k. poprzez błędną podstawę dowodową wyroku, polegającą w konsekwencji na bezzasadnym przyjęciu, że oskarżony R. K. B. ma

odpowiadać za usiłowanie zabójstwa oraz że mógł przewidywać lub godzić się na ewentualną śmierć swojego syna, pomimo że nie zostało jeszcze ustalone w sposób jednoznaczny oraz przez zespół biegłych odpowiednich specjalności czy oskarżony mógł w takim stanie i bez przyjmowania leków mieć jakąkolwiek zdolność do pokierowania swoim postępowaniem;

5. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na treść orzeczenia, będący wynikiem wyżej wymienionych uchybień procesowych, a polegający na przyjęciu, że to oskarżony, który cierpi na nowotwór i w czasie czynu nie brał odpowiednich leków może ponosić odpowiedzialność kamą, co jest niezgodne z zasadami doświadczenia życiowego.

Alternatywne na wypadek nieuwzględnienia powyższych zarzutów obrońca na podstawie art. 438 pkt 1 k.p.k. podniosła także zarzut obrazy prawa materialnego w art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. poprzez jego błędne zastosowanie w okoliczności, gdy przepis ten nie powinien mieć zastosowania do realiów niniejszej sprawy.

Jednocześnie formułując przedstawione wyżej zarzuty skarżąca we wniesionym środku odwoławczym złożyła wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zespołu opinii biegłych psychiatrów, psychologów i onkologów, którzy w oparciu o całość dokumentacji medycznej podejrzanego oraz po jego bezpośrednim zbadaniu wypowiedzą się na okoliczności tego czy w chwili czynu podejrzanym, który choruje na nowotwór, bez zażywania odpowiednich leków mógł mieć inne zakłócenia czynności psychicznych oraz tego czy w tak zaawansowanej chorobie może uczestniczyć w procesie i wykonywać swoje prawo do obrony materialnej.

Na podstawie przywołanych zarzutów i wniosku obrońca postulowała o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego R.B. od zarzucanego mu czynu;
2. ewentualnie wyeliminowanie z niego art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k.;
3. w przypadku stwierdzenia którejkolwiek z bezwzględnych przyczyn odwoławczych o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Po rozpoznaniu wniesionych w tej sprawie apelacji Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 16 marca 2021 r., sygn. akt II AKa (...), zmienił zaskarżony wyrok w pkt. 1 w ten sposób, że jako podstawę wymiaru kary przyjął art. 14 § 1 k.k. w związku z art. 148 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 3 k. k., a orzeczoną karę podwyższył do 8 lat pozbawienia wolności (pkt I wyroku). W pozostałej części utrzymał w mocy orzeczenie sądu *meriti* (pkt II wyroku) oraz zasądził na rzecz obrońcy koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu przed Sądem drugiej instancji (pkt 3 wyroku), a także zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze (pkt 4 wyroku).

Kasację od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) wniosła obrońca skazanego R.K. B. wskazując na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. na wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej poprzez zaistnienie okoliczności wyłączających postępowanie przez inną przyczynę polegającą na zaawansowanym stadium nowotworowym oskarżonego, uniemożliwiającym R. K. B. wykonywanie prawa do obrony materialnej. Jednocześnie zarzuciła wyrokowi Sądu pierwszej instancji:

1. rażące naruszenie prawa karnego materialnego, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia, a mianowicie art. 148 k.k., poprzez brak wypełnienia znamiona umyślności i świadomości działania oskarżonego, przez co wydane orzeczenie nie odpowiada prawu;
2. rażące naruszenie prawa karnego procesowego, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia, a mianowicie:
 1. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., polegające na zaniechaniu przez Sąd drugiej instancji rozważenia i ustosunkowania się do podniesionych w apelacji zarzutów art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i skutkujące oparciem się przez Sąd Apelacyjny tylko na niektórych dowodach i uwzględnieniem jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, z pominięciem okoliczności dla niego korzystnych oraz zaniechaniem przeprowadzenia wszechstronnej, zgodnej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniemi wiedzy i doświadczenia życiowego oceny we wzajemnym powiązaniu wszystkich przeprowadzonych

przed Sądem pierwszej instancji, istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy dowodów, wyrażającej się w dokonaniu pobieżnej analizy jedynie części dowodów i zupełnym bezzasadnym pominięciu i zdeprecjonowaniu pozostałej grupy dowodów, w tym nieuwzględnienia w pełni stanu zdrowia oskarżonego, co miało istotny wpływ na treść orzeczenia poprzez poczynienie wadliwych ustaleń faktycznych, skutkujących skazaniem oskarżonego, podczas gdy pełny materiał dowodowy oceniany z uwzględnieniem dyrektyw wskazanych w przepisie art. 7 k.p.k. uzasadnia twierdzenie, iż oskarżonemu R. K. B. nie sposób jest przypisać zawinonego przez niego zachowania w szczególnej sytuacji choroby nowotworowej;

2. art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. w zw. z art. 193 k.p.k. polegające na zaniechaniu przez Sąd drugiej instancji wszechstronnego rozważenia zarzutów, zawartych w apelacji, które dotyczyły wadliwości wydanej w sprawie opinii w zakresie poczytalności oskarżonego i bezspornej potrzeby zasięgnięcia wiedzy innych biegłych, w tym psychologów oraz onkologów, którzy mogliby się wypowiedzieć w sprawie świadomości oskarżonego oraz działania na niego skutków niepobierania leków. Kwestie te były zgłaszane już przed Sądem pierwszej instancji oraz przed Sądem drugiej instancji w apelacji, jednakże, pomimo dopuszczenia uzupełniającej opinii tych samych biegłych wydaje się, że było to uwzględnione w sposób powierzchowny, wybiórczy i niepełny, tym bardziej zważywszy na wskazanie przez psycholog zmian w zachowaniu oskarżonego, co wyniknęło na rozprawie apelacyjnej i wymagało zasięgnięcia opinii nowego zespołu biegłych w tym przedmiocie;
3. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., polegające na zaniechaniu przez Sąd drugiej instancji wszechstronnej kontroli odwoławczej zaskarżonego wyroku, a ponadto rozważenia i ustosunkowania się w uzasadnieniu orzeczenia do wszystkich zarzutów zawartych w środku odwoławczym, w następstwie czego doszło do zmiany na niekorzyść, wydanego z rażącym naruszeniem art. 7 k.p.k. wyroku i podwyższenie poprzez podwojenie surowości kary,
4. art. 440 k.p.k. w zw. z 438 pkt. 1 i 2 k.p.k. w zw. z 6 ust. 1 EKPCz polegające na dokonaniu nienależytej kontroli odwoławczej i utrzymaniu w mocy rażąco

niesprawiedliwego wyroku z rażącym naruszeniem przepisów prawa materialnego w art. 148 k.k. poprzez brak wypełnienia wszelkich przesłanek do skazania oskarżonego oraz podwyższenia mu wymiaru kary na skutek apelacji prokuratora, które nastąpiło także z rażącym naruszeniem prawa procesowego, to jest art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k.

Jednocześnie obrońca złożyła wniosek na podstawie art. 441 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. o przekazanie do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego wymagającego zasadniczej wykładni ustawy o następującej treści: „czy przepis art. 439 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. w zakresie bezwzględnej przyczyny odwoławczej poprzez zaistnienie okoliczności wyłączających postępowanie przez inną przyczynę polegającą na zaawansowanym stadium nowotworowym oskarżonego, nierokującym poprawy i uniemożliwiającym mu prawo do obrony materialnej wyklucza możliwość prowadzenia postępowania?”.

Przy tak sformułowanych zarzutach autorka kasacji wniosła o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu oraz zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Wniesiona przez obrońcę skazanego kasacja została uznana za oczywiście bezzasadną, co doprowadziło do jej oddalenia na posiedzeniu, o którym mowa w art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie przypomnieć należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym przeciwko prawomocnemu wyrokowi wydanemu przez sąd odwoławczy na skutek rozpoznania środka odwoławczego (art. 519 k.p.k.), a celem postępowania kasacyjnego jest, zgodnie z przepisem art. 523 § 1 k.p.k., wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym, a jednocześnie takich, które mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Oczywistym wobec powyższego jest, że przedmiotem zarzutów kasacyjnych nie mogą być ustalone w sprawie fakty.

W niniejszej sprawie obrońca skazanego, pomimo podniesienia wielu zarzutów naruszenia prawa procesowego, w tym nawet mających jego zdaniem postać bezwzględnej przyczyny odwoławczej, całkowicie odbiega od ustalonych faktów, te zaś są w tym wypadku jednoznaczne.

Zarówno z pisemnej opinii biegłych psychiatrów (k. 118-120), jak i uzupełniającej opinii ustnej złożonej na rozprawie apelacyjnej w dniu 16 marca 2021 r. (k. 346v-347) w sposób jednoznaczny wynika, że (1) R. B. nie cierpi na chorobę psychiczną ani upośledzenie umysłowe; wykazuje inne zakłócenie czynności psychicznych pod postacią uzależnienia od alkoholu; (2) w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu był pod działaniem alkoholu; z tego powodu jego zdolność rozumienia znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem była ograniczona ale nie w stopniu znacznym; spożywając alkohol skutki jego działań mógł przewidzieć; (3) w aktualnym stanie zdrowia psychicznego może on brać udział w prowadzonym przeciwko niemu postępowaniu karnym; (4) jego poczytalność w toku postępowania karnego nie budziła wątpliwości; (5) jego stan psychiczny nie stanowi przeszkody aby mógł on prowadzić rozsądną obronę bez obrońcy.

Z kolei w opinii psychologicznej pisemnej (k. 194-196) oraz uzupełniającej ustnej (k. 347-347v) wskazano, że: (1) intelektualnie R. B. funkcjonuje na poziomie przeciętnym; prezentuje zachowaną znajomość podstawowych norm i sytuacji społecznych; (2) w zakresie sprawności funkcji pamięci nie stwierdza się dysfunkcji; opiniowany posiada zachowaną zdolność poprawnego dokonywania spostrzeżeń, przechowywania ich i odtwarzania po czasie, ujmowania złożonych związków przyczynowo - skutkowych; (3) osobowość z dominacją sfery popędowo – emocjonalnej nad poznawczą regulacją zachowania, co może przejawiać się trudnościami w kontroli impulsów, niską tolerancją frustracji, stresu, obniżonymi umiejętnościami radzenia sobie w konfliktowych sytuacjach interpersonalnych; opiniowany jest osobą uzależnioną od alkoholu; alkohol jako substancja chemiczna wpływająca na centralny układ nerwowy doprowadza do dekompensacji w/w cech; (4) w badaniu psychologicznym nie stwierdza się występowania czynników

motywacyjnych uwarunkowanych chorobowo takich jak urojenia i omamy; motywacja badanego dla zrealizowania zarzucanego mu przestępstwa wynikała z wymienionych w pkt 3 cech osobowości i konfliktowej relacji z synem; (5) nie stwierdza się stanię emocjonalnego, który mógłby aktualnie zniekształcać wypowiedzi opiniowanego.

Zestawienie wskazanych wyżej opinii pisemnych, podtrzymanych przez biegłych na rozprawie odwoławczej, nie pozostawia wątpliwości, że skazany miał *tempore crimini* zachowaną poczytalność, natomiast *tempore procendi* mógł prowadzić obronę w sposób samodzielny i rozsądny.

Powyższe podważa w sposób jednoznaczny te wszystkie podniesione w kasacji zarzuty, w których z jednej strony skarżąca podjęła próbę wykazania braku zawinienia po stronie R. B., uwarunkowanej jego poczytalnością w chwili czynu, natomiast z drugiej strony próbowała wykazać, że z uwagi na swój stan zdrowia, w tym zdiagnozowaną u niego chorobę nowotworową, nie miał on możliwości realizacji prawa do obrony w aspekcie materialnym.

Wprawdzie opinia sądowo-psychiatryczna była przez obronę kwestionowana w apelacji, co zresztą skutkowało uzupełnieniem na etapie postępowania odwoławczego materiału dowodowego poprzez odebranie – jak to wskazano wyżej – od biegłych lekarzy psychiatrów i psychologa ustnych opinii uzupełniających, wszelako wnioski tych opinii, uwzględniające przy tym i ten aspekt jakim była i jest choroba nowotworowa skazanego, nie były już przez obronę poddawane w wątpliwość (zob. protokół rozprawy apelacyjnej k. 346-348), natomiast uczyniono to w formie zarzutów kasacyjnych. Co więcej, nie znajduje potwierdzenia w zapisie powołanego wyżej protokołu rozprawy przed Sądem drugiej instancji wyrażone w zarzucie z pkt II lit. b kasacji (wg. numeracji przyjętej na potrzeby niniejszego uzasadnienia) stwierdzenie o zauważeniu przez psychologa zmian w zachowaniu R.B..

Takie postąpienie potwierdza tezę, że cały wywód kasacji to w rzeczywistości – pomimo wskazania na naruszenie prawa – zarzut oparty na względnej przyczynie odwoławczej o jakiej mowa w art. 438 pkt 3 k.p.k., który na etapie postępowania kasacyjnego jest niedopuszczalny. Dodatkowym potwierdzeniem powyższej interpretacji nadzwyczajnego środka zaskarżenia wniesionego przez obrońcę jest

zarzut z pkt. I kasacji, w którym wskazano na naruszenie prawa materialnego – art. 148 § 1 k.k. – poprzez brak wypełnienia znamion umyślności i świadomości działania oskarżonego. Skarżąca zupełnie pominęła, że tego rodzaju zarzut może być skuteczny wyłącznie wówczas, gdy nie są kwestionowane ustalone w sprawie fakty, a sfera strony podmiotowej czynu tak w kontekście zawinienia i jak i zamiaru to bez wątpienia problematyka ustaleń faktycznych.

Całokształt podniesionych wyżej okoliczności czyni bezprzedmiotowym odnoszenie się do podniesionego w kasacji zarzutu ujawnienia się w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k., a jednocześnie występowanie z pytaniem prawnym zawartym w kasacji do powiększonego składu Sądu Najwyższego w oparciu o przepis art. 441 § 1 k.p.k., skoro cała zaprezentowana w tym przedmiocie argumentacja sprowadza się to twierdzenia obrony, że zdiagnozowana u skazanego choroba nowotworowa miała wpływ na jego poczytalność w chwili czynu i jednocześnie uniemożliwiała mu obronę o charakterze materialnym. Zarówno pierwsza jak i druga teza obalone zostały jednoznacznymi opiniami sądowo-psychiatrycznymi i psychologicznymi, które słusznie uznane zostały przez sąd *ad quem* za jasne, pełne i nie zawierające sprzeczności (pkt 3.1 uzasadnienia Sądu Apelacyjnego).

Nie podważając w związku z tym wyrażonego w piśmiennictwie i powołanego w kasacji poglądu, że „inną okolicznością wyłączającą ściganie może być nierokujący nadziei na poprawę stan zdrowia oskarżonego, który nie tylko czasowo uniemożliwia mu prowadzenie wobec niego postępowania, ile wręcz wyklucza możliwość prowadzenia w przyszłości” [zob. T. Grzegorzczuk: Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Warszawa 2014, tom I, s. 152-153; M. Kurowski (w:) Kodeks postępowania karnego. Komentarz pod red. D. Świeckiego, Warszawa 2015, tom I, s. 140], chociaż wyrażone tam stanowiska nie zawierają pogłębionych rozważań, skonstatować należy, że w realiach niniejszej sprawy o sytuacji, która mogłaby skutkować tego rodzaju konsekwencjami mowy być nie może i to nie tylko z uwagi na omówione powyżej opinie oceniające stan zdrowia psychicznego skazanego, lecz również dane dotyczące innych jego schorzeń, a zawarte w dokumentacji dołączonej do akt. Z żadnego z dokumentów, w tym diagnozujących chorobę

nowotworową, nie wynika, aby stan somatyczny miał jakikolwiek wpływ na możliwość udziału R. B. w postępowaniu karnym. Nadto, opinia o stanie zdrowia wyżej wymienionego uzyskana z Aresztu Śledczego w P. przez Sąd Apelacyjny nie wskazuje, aby choroba nowotworowa miała charakter nieodwracalny, a co więcej proces leczenia skazanego może być zgodnie z jej wnioskami prowadzony w zakładzie karnym (k. 336). Powyższe nie pozostawia wątpliwości, że nie tylko nie mieliśmy w tej sprawie do czynienia z okolicznością obligującą do zawieszenia postępowania (art. 22 § 1 k.p.k.), lecz nawet nie wchodziło w grę odroczenia wykonania kary (art. 150 § 1 k.p.w.), czy też udzielenie przerwy w karze (art. 153 § 1 k.k.w.), a wobec tego twierdzenie o zaistnieniu okoliczności wyłączających postępowanie jest po prostu nieporozumieniem.

Nie znajdują potwierdzenia te zarzuty kasacji, w których obrońca podważa jakość przeprowadzonej kontroli instancyjnej nie spełniającej w jego ocenie warunków określonych w art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 547 § 3 k.p.k. Przeczy temu jednoznaczna wymowa pisemnych motywów wyroku Sądu drugiej instancji zawartych w pkt. 3.2, 3.3, 3.4, 3.5 i 3.6.

Nie mógł też Sąd Apelacyjny naruszyć przy rozpoznawaniu apelacji prokuratora wniesionej na niekorzyść przepisów powołanych w pkt. II lit. c i d kasacji. W odniesieniu do podwyższonej w instancji odwoławczej kary można byłoby co najwyżej kwestionować jej wymiar czy to przez zarzut naruszenia art. 424 § 2 k.p.k. (w tym zakresie sąd *ad quem* orzekał reformatoryjnie), czy to przez zarzut jej rażącej niewspółmierności, który z kolei w postępowaniu kasacyjnym jest także niedopuszczalny (art. art. 523 § 1 zd. 2 k.p.k.). Niezależnie jednak od powyższego argumentacja zawarta w pkt 3.7 i 3.8 uzasadnienia Sądu drugiej instancji przekonują o dopełnieniu także w tym zakresie rygorów określonych ustawą.

Z tych względów, orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia (pkt I).

Wobec sytuacji majątkowej skazanego, której skutkowało m.in. przyznaniem mu obrońcy z urzędu, zasadne było zwolnienie R. K. B. – na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. – od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne.

Natomiast orzeczenie o zasądzeniu wynagrodzenia dla obrońcy z urzędu za sporządzenie i wniesienie kasacji znajduje swoją podstawę prawną w treści przepisu art. 29 ust. 1 ustawy z 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (t.j. Dz. U.

2020.1651) w zw. z § 2 pkt 1, § 4 ust. 1 i 3 oraz § 17 ust. 3 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz.U. 2019.18).